

Адолф Хитлер в Световната война

Бойни другари на Фюрера разказват

На 10 октомври 1914 година аз потеглих с полка „Лист“, към който принадлежеше и Фюрерът, към бойното поле на западния фронт, като нашият боен участък се намираше в Фландрия. Едва в 1916 година, обаче, аз имах случая да се запозная лично с Адолф Хитлер и то сред най-ожесточени боеве. Дотогава ние бяхме уцелели във войната живи и здрави. Една вечер ние лежахме в един артилерийски окоп, когато неприятелят стреляше яростно по нашите позиции. Тогава неприятелят започна да стреля за пръв път с газови снаряди. През цялата нощ той обсипваше със снаряди нашите позиции. Ние смятахме, че всичко е преминало добре, обаче на сутринта на другия ден установихме, че Хитлер беше загубил зрението си. Той сам казваше, че нищо не може да вижда и си държеше ръцете пред очите, които страшно го боляха. След това го отведоха назад в лазарета.

Аз си спомням много добре едно преживяване, което свидетелства за личната неустрашимост на Фюрера. Това беше при Епан. При един поход Адолф Хитлер трябваше да премине като разузнавач през един горист хълм, по който бяха се укрепили разбити и отлъчили се от своите части неприятелски войски. Техните каски стърчаха още над окопите.

Адолф Хитлер ги разпозна с бинокъла си, извади пистолета си и даде с изстрел знак назад към своите другари, като че ли зад него наистина следваха такива. С това той изплаши французите – дванадесет на брой – и ги изкара от тяхното скривалище, обезоръжи ги и ги взе в плен.

Често пъти Адолф Хитлер говореше в самотни часове за политическото бъдеще на Германия. Преди всичко извънредно много го потискаше държавната разпокъсаност, респективно известното множество от малки държави. Един ден той сравни това множество от и отделни малки държави с хартиени късчета, които той беше сложил върху дланта си. Всеки един дъх, обясняваше той, би могъл да ги отнесе. Ако обаче отделните късчета хартия бъдат свързани в едно, то тогава и едно силно въздушно течение не би могло да ги разкъса и отнесе. С това даже и най-простият от нас схвана, какво искаше да каже той с този си пример.

Игнац Вестенкирхнер

При битка преимуществено с машини

Западната армия ще получи подкрепления, защото на изток значителни части са освободени. Какво значи това може да си даде сметка само онзи, който е бил години под ред под барабания огън на машините, който, изцапан от засъхнала кал и кръв е чувствал болки в дробовете поразени от газови нападения

и който всеки ден, при рани от шрапнели, още незаздравели напълно, тича през преградния огън, за да спаси живота на някого и пие жадно глътка кафе или яде кора хляб, която му се струва като паста.

Резервният пехотен полк 16, наречен „Лист“ придаден към 6-та баварска резервна дивизия се биеше 7 седмици подред без почивка при Соасон, макар и не напълно попълнен и при огромни загуби в хора и муниции, като трябваше същевременно да извършва изтощителни походи, измокрени до кости от дъжд. Всички бяха страшно изморени и се нуждаеха от отмяна и почивка. Резервите, обаче, се намираха далеч зад дясното крило на 7-мата и 1-вата армии.

В действителност чрез една прибежка те бяха извършили вечерта на 26 май едно отклонение надясно в най-предната бойна линия, като трябваше да отхвърлят окопалия се здраво неприятел. От позициите край р. Елета те гледаха към р. Изна. Техният командир беше майор Тубев. Той е деветия командир на този полк.

През цялото време на бягането и боя целият полк кихаше и кашляше от падналия ниско задушлив газ на противниковата артилерия. Тук има стръмни планини, разделени с пропасти, които се обсипваха с шрапнели и снаряди от противника и които бяха разровили земята, обърнали дървета с корените нагоре и обгорили растителността. А при това минохвъргачките, картечниците, муницията трябваше да се пренесе през тези места, за да се заеме с тях позиция.

Не можеше и дума да става за телефонна връзка между полковия щаб и дружините, както и между тези помежду си. В тази зона на фронта връзката се извършва само от куриери. Куриерът трябва да бяга с изумителна сигурност към местоназначението през гранатни попадения и ураган от желязо, огън, пръст и пушечни облаци, дървета, трупове, както и хиляди още други препятствия. И ако не успее да занесе своето донесение или своя доклад през този ад и смърт до точно определения човек, то цялото командване на частите пропада, като желязната воля и всички усилия на отделните части са осъдени на неуспех. Заедно с пълководците следователно така също и отделният куриер допринася със своята съобразителност и безстрашие за изхода на боя.

Пет дни подред бясната борба бушуваше във всички свои форми и – както много често се случва – пет дни подред той тичаше, скачаше, разнасяше съобщения, получаваше такива, неустрашимият, неуморният и храбър куриер от щаба на полка към полковите подразделения и от тях отново към командира на полка.

След пет дни нашият полк беше навлязъл 25 км. от фронта навътре в неприятелските позиции, като при това взе в плен 400 души, заедно с 16 оръдия,

100 картечници, 4 камиона, 15 коли пълни с мунициция и един склад с пионерни съоръжения.

„Заедно с постиженията на отделните командири извънредна заслуга за блестящото провеждане на това нападение се пада на полковите куриери“, заяви командирът на 15 пехотен полк, Антон фон Тубев, наречен „Лист“.

На 1 юни 1918 година полкът беше честван с това, че неговият командир получи военния орден „Макс Йозеф“. А на 4 август командирът на полка, фон Тубев, закачи на гърдите на ефрейтора Адолф Хитлер железния кръст I степен, най-високото отличие, което е било давано на обикновен войник от окопите.

В. Л. Дил.

Попадение в артилерийското гнездо

По обед куриерите донасят новата заповед за нападение. Отново между тях е и Адолф Хитлер, изпълнявайки неустрашимо и неуморно своя войнишки дълг. Много често той поемаше доброволно отнасянето на заповеди до най-опасните участъци от фронта и до най-предните линии под дъжд от куршуми и снаряди.

Към 1:30 часа бива извършено нападение с артилерийска подкрепа. Загубите на атакуващите на открито са страхотни. Само малцина успяха да проникнат с натъкнат на пушка нож в предните окопи на неприятеля и вземат пленници. По-нататък, обаче, не можеше да се мръдне.

Напразно втората дружина се опитваше да отиде на помощ на излезлите напред другари. Командирът, запасният поручик Шуберт, пада убит още при първото понасяне напред.

Тогава полковият командир, полковник Енгелхард, се отправя лично към северния край на гората. С бинокъла си той се ориентира по положението и специално за най-удобното място за нападение на неприятеля. И при все това бдителни очи го забелязаха. Стихиен картечен огън се изсипа над него, като разкъса околния шубрак в ляво и дясно, плескайки по стеблата на дърветата, а рикошети, свирейки във въздуха.

В този момент пред командира изкача изотзад Адолф Хитлер и ефрейторът Бахман и го закриват със своите тела.

Командирът, възпрепятствуван в наблюдението, запитва учудено Хитлер: „Защо правите всичко това?“ Последният, обаче, отговаря спокойно: „Ние не искаме да загубим за втори път нашия полкови командир.“ Благодарността

затова е едно сърдечно ръкостискане на командира, като че ли това беше нещо обикновено.

17 ноември. Оживена артилерийска дейност на неприятеля. Преди половин час бригадният командир, екселенц Гросман, издаде лично заповед за смяната на понеслия много загуби в хора и материал пехотен полк „Лист“. „Махни се от тук“, каза той най-после на полковника. За получаването на тази заповед е пристигнала при полковото командно място една част от командирите на отделните части. Поради липса на достатъчно място Адолф Хитлер и неговите другари трябва да напуснат командното място за кратко време. Тогава – това беше малко преди 2 часа – гранатите започнаха отново да фучат. Една чудовищна експлозия – попадение сред полковото командно място.

Адолф Хитлер е първият, който се притичва на помощ. Неговият поглед, обаче, търси жадно обожавания командир. И той ли е мъртъв?

Тогава той съзира подполковника, залитайки назад с въздишка, произнасяйки едва чуто думите: „Аз исках да служа само на моето отечество.“

С един скок Адолф Хитлер се отзовава при него. Същото прави и другарят му Бахман. Лавата ръка на командира виси вкочанясала, а десният крак облян в кръв. Едно гранатно парче е разкъсало главната артерия. Загубата на кръв е ужасна. Само една бърза помощ може да донесе някакво спасение. Хитлер не се двоуми много, донеся светкавично една шепа мехове и ги полага върху дълбоката рана на крака, като я обвива с телефонна жица, за да спре по този начин понататъшна кръвозагуба. За щастие, тази превръзка беше направена добре и изпълни своето предназначение.

Един полкови другар

Куриерът

През нощта аз трябваше да посетя два пъти третата дружина, която се беше разположила в южния сектор на Рьо с донесения. Като придружник ми беше, придаден куриерът Хитлер.

На едно късо разстояние ние можахме да използваме като добре дошел за нас насипът на железопътната линия. Скоро, обаче, требваше да напуснем прикритието и да тръгнем по открит път. Пътят ни водеше покрай две изнесени напред оръдия. Едва току що бяхме се приближили към тях и неприятеля ни посрещна с ураганен огън. Ние забелязахме веднага, че бяхме открити. Разбира се, че това прахосничество на муниции не се отнасяше само до нас, но до оръдията, от които англичаните очакваха в този момент една особена дейност.

Ако аз бих бил сам, бих се прикрил веднага и никой не би могъл да ми направи, какъвто и да било упрек затова, още повече, че донесението, което носихме не се отнасяше до бойните действия на дружините. Дали един или няколко часа по-късно последните ще се занесат, това беше без особено значение. Моят придружник, обаче, беше на друго мнение. Без ни най-малко забавяне той търсеше всеки момент, разбира се, при рационално използване на всички възможни прикрития, да излезе бързо от този ад.

За куриерите беше нещо обикновено да се движат при най-силен неприятелски огъни по открито място, докато за мен лично едно таква придвижване, въпреки моята дългогодишна опитност на фронта и по окопите, беше нещо ново. Разбира се, нямаше място за разсъждение и аз трябваше да се подчинявам и следвам. И разбира се това беше добре. Ние се измъкнахме живи и здрави от това дяволско място.

Когато ние тръгнахме да се връщаме назад и се бяхме приближили до оръдията, неприятелят започна отново своята артилерийска стрелба. Разбира се, че и този път нямаше спиране и с малки прибежки ние достигнахме отново невредими железопътния насип.

През следващите сражения при Арас аз имах за придружник още няколко пъти куриера Адолф Хитлер и винаги се връщахме невредими.

В тези дни в мен се създаде неопределеното чувство, че този куриер има едно особено щастие, поради което и аз бях във от всяка опасност винаги, когато той ме придружаваше.

Боен другар

Неизвестният войн

По време на словото произнесено от командира, той говореше относно положението и строежа на позиции – завесата се откри и пред нас се яви куриерът Адолф Хитлер, който отдаде чест по войнишки, доколкото това му беше възможно при височината на пещерата и предаде едно писмено донесение, Командирът го прочете бегло, без да прекъсне своята реч и даде на приносителя знак, че той може да се оттегли. Когато завесата зад този последния се закри, майорът прекъсна своите обяснения, за да добави, сочейки към входа: „Ако аз сега пращам този куриер, то аз съм напълно сигурен, че поръчката ще бъде изпълнена така, както би я изпълнили един от най-добрите офицери от моя полк.“

Тази похвала трябваше обикновено да ни зачуди. Ако майор фон Тубев ни беше познат отдавна като командир, който само в редки случаи похвалва някого, то това означаваше, че похвалата му в случая трябва да се оцени по един особен начин. Защото тази похвала се отнасяше до един войник, за който командирът не знаеше абсолютно нищо, даже и собственото му име.

Поручик Адолф Майер

Железният кръст

Баварски резервен пехотен полк № 16

31. 7. 1918 год.

До командира на
12 резервна пехотна бригада

Относно: предложението на П.Е. К. I

Ефрейтор (доброволец) Адолф Хитлер, 3 рота

Хитлер се числи към полка още от първите дни на похода и се отличи блестящо при всички боеве, в които е взел участие нашия полк. Като куриер той показва, както при позиционната, така и при подвижната война, примери за подражание, за хладнокръвие и смелост и беше винаги доброволно готов да пренесе донесения и при най-трудните положения и с риск на живота си. След скъсването на всички връзки при тежки положения от боя той беше единственият, който отнасяше най-важните донесения въпреки всички трудности.

Хитлер получи железния кръст II степен за храброст в боя при Витшате на 02.12.1914 година.

Аз намирам Хитлер за напълно достоен за удостояването му с железния кръст I степен.